

J
Jindřich Hásek a Michal Filina

O hudebním a rodinném životě
Karla Šuchmana

Spolek Prokop Příbram

O hudebním a rodinném životě Karla Šuchmana

Úvod

V této publikaci si vážení čtenáři můžete najít mnoho zajímavých a jistě i vtipných informací o vynikajícím muzikantovi a neméně zajímavém člověku, panu Karlu Šuchmanovi.

Co následuje, jsou data přeházena roky tak, jak panu Šuchmanovi přišla při povídání ve vzpomínkách na mysl. A tak je i zaznamenal v počátcích přípravy této publikace pan redaktor Jindřich Hásek, jemuž úmrtí překazilo snahu naspát o tomto muzikantovi to, co vám nyní můžeme předložit. Dokončení potom zůstalo na panu Michalu Filinovi.

Karel Šuchman – jméno, které je na Příbramsku pojem. Narodil se 2. srpna 1936 v Bohutíně a v roce 2006 oslavil své 70. narozeniny.

Vy jste bohutínský rodák?

To jsem.

A vítala Vás do života zdejší kapela?

Ano, vítala. Ale kdo to byl, to já už si nepamatuju... to mi vykládala maminka.

To měli muzikanti echo, že Vás přišli včas uvítat?

Ne. Hráli na nějaké parádě, hasičské slávě, pravděpodobně, no – a ráno byl budíček. Právě šli od hasičárny ke kostelu nebo obráceně od kostela k hasičárně, to já už nevím, ale já se v neděli ráno, v šest hodin narodil – a v šest ráno mi hráli!

Takže Vám tu dechovku do života snad nadělily už Sudičky.

To já nevím, asi to tak bylo.

Váš tatínek také hrál na nějaký hudební nástroj?

Můj tatínek Karel Šuchman starší byl vynikající houslista a založil v Bohutíně okolo roku 1933 smyčcový orchestr mladých. Ten trval asi do roku 1938. Po válce postavil smíšenou kapelu, ve které jsem hrával i já. Tatínek putoval po světě jako muzikant 20 let. Byl nejvíc v Rusku, a procestoval Rakousko. V Rusku byl za první světové války v zajetí.

Vyprávěl o tom?

Mám jeho vlastní rukou psaný životopis. Přišel rovnou ze zajetí po válce za svým bratrem kaplanem do Buhutína. Jeho bratr předtím krátce působil v Rožmitále, pak odešel jako farář do Chrášťan u Týna nad Vltavou. Tatínek už nestačil zastihnout své rodiče naživu, tak přišel do Bohutína za bratrem, kde moje maminka působila jako kuchařka. Tatínek byl obchodník, vyučený ve Vídni – v Bohutíně měla ochod babička a bylo to hotové. Zůstal tu. Ve dvaatřicátém se narodil můj bratr a v šestatřicátém roce já.

Při ukončení mé docházky na ZŠ v Bohutíně jsem měl obdržet pětku z hudební výchovy na vysvědčení. Proč? Pan ředitel František Stejskal, vynikající hudebník – zpěvák a dirigent, napsal na tabuli jistý hudební výraz a ze mne vylítl: „Pane řediteli, to je blbost.“ Ve sborovně prohlásil, že u

mě trvá na známce nedostatečné ze zpěvu. Všichni učitelé mu říkali: Františku, vždyť se Ti budou smát, on už má přeci za sebou úspěšně složené přijímací řízení do Prahy. Asi díky tomu, jsem tu pětku nedostal. Ale v červenci o poutové zábavě, kde jsem hrál s otcem, si mě pan ředitel Stejskal zavolal a pravil: „Měl jsi tenkrát pravdu, ale měl jsi to říci jinak.“ Připili jsme si pivem.

Oba vás tatínek nechal učit na nějaký hudební nástroj?

Tatínek s námi dřel muziku odmalička. Bratr měl jiný cíl. My jsme mu říkali knihomol, stal se nakonec advokátem. Já jsem začal hrát v šesti letech. Vydržel jsem být v muzice cepován od tatínka až do páté třídy. Pak mě nemohl zvládnout, tak mě dal do příbramské hudební školy. To mě bylo jedenáct. Tam jsem dlouho nebyl, protože mě pan ředitel Karel Váňa bouchl smyčcem do hlavy – a to já jsem si nenechal líbit.

První veřejné vystoupení jsem absolvoval v 1. třídě o Vánocích a hrál jsem Rybovu Českou mši vánoční. Teď ji hraji na kontrabas pětkrát v roce, pod vedením současného ředitele ZUŠ J. J. Ryby Huberta Hoyera.

Tak jsem se potom učil u paní profesorky Bartošové, která snad dokonce pocházela z Rožmitálu. Pak se mě ujal pan profesor Čep, který dojížděl z Prahy a nakonec mě profesor Jiří A. Richter připravil na další studia. Prof. Richter je vynikající muzikant – má pražskou varhanickou školu.

Dělal jsem ale přijímací zkoušky na školu do Prahy jako houslista. Ale protože v houslové třídě nebylo místo, nabídli mi fagot. Vzhledem k přijímacím zkouškám mě prof. Fügner přijal, půjčil mi dokonce na pár let svůj fagot, a potom jsem si opatřil svůj vlastní nástroj. Začalo mě však zlobit dýchání, tak mi ještě navíc doporučil kontrabas.

Kdy Vás muzika začala skutečně bavit?

Mě bavila odmalička.

Líbilo se Vám cvičit?

Cvičit jsem musel, ale tatínek mě moc dřel. Musel jsem cvičit také pět, šest hodin denně. To se mi zajídalo. A tak jsem přešel do té Příbramě a tam už jsem cvičil méně.

Na dechový nástroj se cvičení dá trošičku „ošolíchat“, ale na basu se musí tři hodiny denně hrát. Pak, když už hrajete, tak se to dá jenom udržovat. Ale cvičit musíte i teď, když se hraje třeba kvintet. Že skladbu zahraju z listu, to nehraje roli, jde o provedení.

Myslel jste si, že budete muzikantem odmalička?

No, naši v to doufali, ale já chtěl být po tátovi obchodníkem.. Nakonec to takhle dopadlo...

Mé účinkování v Příbrami začalo v Závodním klubu Rudných dolů (dále jen ZKRD) v orchestru Stanislava Hlinovského, kde jsem střídal basistu Miroslava Hlušíčku. Ve druhém ročníku mého studia na Vyšší hudebně pedagogické škole v Praze jsem absolvoval mé první účinkování mimo Příbram, a to v Novém Kníně. To byl asi rok 1952, nebo 1953.

Tam jsem se při mysliveckém bále vsadil s jedním myslivcem o jeden litr myslivce, že na svém kontrabasu přeřízne jednu strunu. A on mi povídá: „Když přeřízneš ještě druhou strunu, tak Ti dám druhou litrovku.“ No, tak já jsem to udělal. Potom jsem si myslel, že si dojdu pro nové struny do kufru, kde jsem měl malou taštičku kterou mám dodnes a ve které jsem měl ty struny, a ona tam nebyla. Mí spoluhráči celý kufr zapomněli na Březových Horách. Tak jsem to odehrál do konce bálu na dvou strunách. Dá se to odehrát, ale je to strašná dřina. Při cestě domů, v ranních hodinách, měl autobus Malá Erena poruchu, a do vršíčku zvaného „Dubeňák“ jsme museli ten autobus tlačit. Jako výpomoc s námi tehdy hrál saxofonista Vladimír Vopička, který říkal: „Zastavme se u nás, umyjeme si ruce.“ Domů jsme se vrátili v poledne.

Když jsem hrál v jedné vesničce u Příbrami, tak se mému kamarádovi, harmonikářovi Pavlu Machutovi přihodila úsměvná nehoda. V tom sále, kde jsme hráli, tak tam je docela nízký strop. On měl sólo, na které chtěl vstát. A jelikož je vyšší postavy, tak se o ten nízký strop uhodil hlavou.

V knížce o příbramských muzikantech, které jsou už tři, vyšlo toto: Kolegové muzikanti mi v příbramském KD sundali struny z kontrabasu a dali mi místo nich provázky. Natáhli je tam a řekli mi to na poslední chvíli. Okolo šel dirigent, profesor Jan Karel, a ten to samozřejmě také věděl. My jsme

tomu říkali štendr – žebřík. To bylo po pauze. Tam vedl žebřík k pracovišti zvukaře. Tam jsme chodili na černo kouřit, a odtud jsem měl jen šest kroků k base. Kapela připravena, dirigent ruce nahoře a říká mi: „Dělej, dělej“, tak já jsem tam vlítnul, vzal jsem basu do rukou, noty připraveny a já jsem měl na base dvě struny a dva provázky. Mimochodem, ty dvě struny byly naladěné. Kluci pak říkali: „My jsme čekali, jak se bude Karel divit. Pak jsme se ale divili my, protože on to na těch dvou strunách a dvou provázkách zahrál“.

Nebo když jsme ještě u té basy, tak to mi sundali gumu na bodci. Na jevišti v příbramském KD byla zrovna nová prkna a ono to klouzalo, popojíždělo. Tam bylo v neděli 600 lidí a všichni to viděli. To jsme hráli čaje a soutěž Hledáme nové talenty. Já jsem opět nic netušil. To byly zrovna takové šlágry, kde jsem musel hrát pořád. Když jsem to dohrával, tak jsem popojížděl i s tou basou až na okraj té rampy. Tam jsem šlápl samozřejmě vedle a spadl dolů i s basou. Jedna parta chytala mě a druhá basu. To bylo všechno domluvené, ale já jsem nevěděl nic. To bylo s malým Permonem.

Tenkrát jsme hráli (vystupovali) společně s orchestrem Karla Krautkgautnera. Na basu tam hrál Luděk Hulán a na bicí Ivan Dominák. A nemohli jsme se vejít na pódium. Nás bylo jenom pět a jich asi sedm. Náš bubeník hrál na bicí Ivana Domináka a já hrál na Hulánovu basu. No jo, ale já jsem za to zabral a lekl jsem se. On měl na base snímač, to byla tehdy novinka, to jsme neznali, a za sebou na zemi měl malé combo, to byla síla. To víte, že jsem to musel odehrát. Celý sál skandoval, ať hraje Permon, protože jsme hráli takové ty perfektní věci a samozřejmě na špičkové úrovni. Takže to, co hráli oni, to pro ty havíře nebylo.

To jsou takové zkasky s basou. To jsem ji táhl z Třebeska domů na provázku po sněhu.

Na provázku ?

No, jak bych ji mohl jinak nést v závějích? Tak byla ve futrálu na provázku a táta šel s houslema.

Nebo jsem jel s basou na zádech a na kole, z domova až na Mejta u Roželova.

To je ale hrozná cesta.

Co jsem mohl dělat. Já jsem byl student, přijel jsem domů a táta řekl: „Nemáme basistu, musíš jít“. Tak jsem vzal vercajk a šel jsem. Ráno, když jsme jeli domů, tak lidé chodili do kostela a my jsme kolem nich projížděli na kolech.

To v Praze na škole, to byly divočiny, to Vám snad ani říkat nebudu. To jsme se třeba celá třída sebrali a místo na vyučování, jsme šli na lodičky. To bylo ale pochopitelně domluvené, protože nás čeština s ruštinou nebavily.

Ve 4. ročníku jsme jeli na chmelovou brigádu kamsi k Žatci. Spali jsme tam v sále místního hostince, kde jsme i večer hráli. Když jsme si šli lehnout, přepadla nás strašlivá žízeň. Vše bylo pečlivě uzamčeno, jediné výčepní stolice byla volně přístupná. No a co nás nenapadlo. Kamarád František Sýkora přišel na nápad: Vytahovat vzduch z pípy. Po určité době střídání se nám podařilo vysát vzduch z pípy a začalo téci pivo. To bylo vyhráno. Ráno nám šla práce krásně od ruky.

Na které to bylo škole?

Na vyšší hudebně pedagogické škole. To byla odnož konzervatoře. Ty školy byly dvě v republice. V Praze a v Kroměříži. To byli stejní kantorů jako na konzervatoři, jenže my jsme měli více pedagogiky a psychologie.

Ještě mi řekněte o tom, jak jste tady zakládal ty festivaly.

Tak to bylo, jak se říkalo, za totality. Každé město mělo něco svého, nějaké folklóry. Jako např. Strakonice Dudáky apod. Tak jsme si s chlapama u piva řekli: „Co by jsme u nás nemohli udělat festival dechovek“? A bylo to. Mělo to titul Mírová slavnost. To byl oficiální název. A teprve potom to byla přehlídka dechovek a nakonec se to stalo součástí rožmitálské pouti. Takže když je pout', tak jsou dechovky.

My jsme se velmi dobře znali s Vladimírem Škutinou. Přišel za mnou a říká: „Hele, zítra přijedou Švýcaři aby natočili film z dostihového prostředí a potřebují muzikanty“. Tak já mu říkám: „Pošli nám materiál“. Tu hudbu napsal Michal David. No tak jsme to nazkoušeli, dali dohromady, a jeli natáčet do Tochovic. Taky jsme to natáčeli na Slapech a v Německu. No a teď byl konec, bylo to dotočeno a já jsem přišel na zkoušku a říkám: „Pánové, do řady“. Vytáhl jsem peněženku a vysázel peníze. To se samozřejmě rozkřiklo a potom už jsme jezdili do Německa, kde jsme hráli

za peníze. Obvykle na mě nic nezbylo, ale to bylo jedno, protože jsem musel všechno zařídit.

Rožmitálští podnikatelé a obchodníci byli vždy na svém místě a pokaždé nám vyšli vstříc. To jsem jenom zavolaal že potřebuji peníze na autobus, abychom mohli jet hrát. To bych musel jmenovat.

No a proč ne ?

Byli to např. tito: Kaiser, Šanda, současný starosta Ing. Josef Vondrášek, tehdy ještě jako ředitel Agrostroje. Já jsem vždycky zazvonil a on povídá: „Kolik potřebuješ?“ Dal mi to, děkuji, a to bylo všechno. Přijď si pro to, jaképak dlouhé kázání. To nemělo smysl, protože jsme věděli o co jde. Tak takhle jsme zařizovali dechovkové zájezdy do Německa i po republice.

Vladimír Škutina žil toho času ve Švýcarsku a kromě toho, že jsme spolu točili tu hudbu k filmu z dostihového prostředí, za mnou přišel a povídá mi: „Švýcaři si přejí nahrát druhou Rybovu mši. A my jsme neměli materiál. Já jsem jel do Prahy do Městské knihovny a tam jsem něco vyhledal. Ale oni mi to nepůjčili, tak mě to oxeroxovali. A tady jsme to dali dohromady s dirigentem Fousem a jeho smíšeným sborem. A ta drzost. Hráli jsme to v Praze v Rudolfinu. To byl rok 1992.

Potom mě to spolužáci vyčetli na srazu. My se tam nedostaneme ani na bidýlko a Ty si vyprodáš Rudolfinum. Já povídám: „Já za to nemůžu. Byl jsem tam sjednaný“.

Opravdu bylo vyprodáno?

To bylo vyprodané. Tam bylo tenkrát jednotlivé vstupné 200 Kč, já to vidím jako dnes. V první půli zpíval Severáček a v druhé polovině jsme hráli my a sólisté: Věra Soukupová, starý pan Horáček a Blanka Šormová, protože jsou tam jen tři hlasy. Kde jsem je sehnal? To je jednoduché. Se Soukupovou jsem chodil do školy a s Horáčkem jsme se znali ještě z Národního divadla. Totiž, můj profesor, vlastně oba, jeden fagotista Josef Fügner a druhý kontrabasista Josef Tesařík, byli hráči z Národního divadla.

No a Horáček často jezdil do Příbrami.

Ano. Ted' už jezdí jeho syn Pavel.

Tak to je hezké. Ty děti, se kterými jste začínal, jsou už dospělé, že?

Ty už jsou dospělé a někteří už mají i své muziky. Někteří jsou i ve světě a nakonec odnož rožmitálské dechovky je Venkovanka. Tam hraje osm kluků, kteří byli u mě v dechovce. Já jsem ale sám s Venkovankou začínal. Oni neměli tubu, tak jsem s nimi chodil hrát na baskytaru. Venkovanku dal vlastně dohromady pan Kristek.

Hrávali jsme v Rožmitále na náměstí, v Březnici atd. Z počátku byla Venkovanka pod Březnicí, ale když se o kapelu a její zastřešení začalo zajímat město Rožmitál pod Třemšínem, tak přešla pod Rožmitál. Březnice totiž těmto záležitostem z nepochopitelných důvodů nepřeje.

A Josef Janoušek je taky Váš žák?

Janoušek ne. To je žák Josefa Balka, který učil i u nás v Rožmitále, ale také v Březnici. On učil na obou školách souběžně. Tubisti byli moji: Stanislav Kníže, Stanislav Beran a Tomáš Svatoň. Ted' s nimi hraje skvělý tubista z Rokycan, Petr Vojta.

Současní žáci také dochází do dechového orchestru?

Ano. Dechový orchestr vede v současné době Josef Janouch. Má s tím starosti, protože někteří žáci naší školy jsou již na středních, nebo dokonce na vysokých školách a mnoho z nich dojíždí. Kdyby byli v Příbrami školy jistého zaměření, ale vždyť tu máme vesměs školy pro děvčata. Jen snad průmyslovka a to je prakticky vše. Takže Josef dělá zkoušky v sobotu. Já jsem měl to štěstí, že jsem je mohl dělat v pátek, protože děti chodili maximálně na gymnázium do Příbrami, nebo na zemědělskou školu do Březnice apod. Takže to pokračuje dál, ale jestli se nevypěstuje další dorost, tak nevím, nevím. Maximálně se orchestr zmenší. Já jsem měl například v kapele také jen 13 – 15 muzikantů.

V Rožmitále také fungovala kapela Rožmitálská Požárka, kde jsem hrál s J. Čejkou, M. Valentou, Fr. Šedivým a J. Voříškem ve Starém Rožmitále.

Na hornickém učilišti ve Vysoké Peci byla učitelem, prof. Jiřím Richterem, založena v roce 1955 hornická dechovka. Pan prof. Richter byl můj učitel, který mě připravil na studium do Prahy. Zavola: „Mám maroda na malý bubínek, tak budeš hrát Ty. Ráno jdeme průvod do Příbrami, v 7:00 hod. ať si tady. A bylo to.

V roce 1957 jsem hrál v příbramské sokolovně ples. Bylo to samozřejmě v zimě, padal sníh a neměli jsme k dispozici žádné auto. Tak jsem šel domů pěšky. No, došel jsem cca v 6:00 hodin, umyl jsem se, pojedl a šel jsem hrát do kostela na varhany na sedmou hodinu. Vůbec jsem nespál, položil jsem si jedno lahvové pivo na varhany a hrál jsem!

Vojenská základní služba.

Já jsem sloužil v městečku Milovice, posádka Mladá, v letech 1957 – 1959. Když jsem rukoval, tak jsem to měl docela problematické. Měl jsem modrou knížku, ale oni mě ji vzali, protože potřebovali muzikanty. Kapelník Jan Toman, všechna čest, to byl frajer. Když potřeboval muzikanty, tak šel na konzervatoř a tam si vytáhl potřebné nástroje. Tak jsem rukoval.

Vidím to jako dnes. Měl jsem na obálce, kterou mi dali, napsáno 44-24 a já jsem měl mít 42-44. To bylo číslo útvaru. Tak mě v Lysé na nádraží odchytil nějaký voják a dovedl mě k posádce, ke které jsem podle toho čísla patřil. Tam jeden důstojník spráskl ruce a povídá: „Co tady dělá ten brejlatej?“ No, tady podle toho čísla je to v pořádku. „Ale vždyť jsme průzkumníci, co tady budeme dělat s brejlatým?“

Tak se vlastně nevědělo, kam patřím! Milovice byla velká divize a tak jsem seděl venku na lavičce v teplácích, kouřil jsem a čekal co bude dál. A běžel kolem mě klarinetista Zdeněk Kraus, který dělal v Praze v Národním divadle vedoucího orchestru, a povídá: „Co tady děláš? My Tě tady sháníme. Víme jen, že jsi v posádce, ale nevíme kde. Musíš jít rychle nahoru“. Starej na mě řval, kde jsem a jak si to představuju. A já jsem mu říkal: „Pane kapelníku, ale já za to nemůžu. Kam mě odvedli, tam mě odvedli“. A on říkal: „Za dvě hodiny jedeme hrát. Máš nástroj?“ a já říkám: „Nemám, nikdo mi nic neříkal“. Tak mě povídá: „Tak tady máš služební klarinet a kde máš uniformu?“

Já jsem měl kalhoty od cvičné uniformy, sako od nějakého důstojníka a jeli jsme hrát do Lysé na nádraží dalším rekrutům. Potom já ještě jako bažant, jsem si jel domů pro nástroj. To jsem ještě neměl ani po přísaze. To byl unikát.

My jsme měli dvě vycházkové knížky, jednu pravou a jednu levou, že. Kapelník Toman, ten byl jenom pro muziku a všechno na výši! On potřeboval dechový kvintet a nás bylo 10 základňáků a dva romové, profesionálové. Byl tam hobojsista Jiří Mihule z České filharmonie, já jako fagotista a klarinet hrál voják z povolání z Ústřední muziky. Jinak tam byl tympánista z České filharmonie, mimo jiné vynikající klavírista a hlavně první hornista České filharmonie, vynikající klavírista a akordeonista, pan Emanuel Hrdina. Takže jsme měli dechový kvintet a samozřejmě i taneční orchestr. A samí frajeři!

To jsme taky hráli v Brně na celostátní soutěži armádních souborů. Tak nám samozřejmě sundali dištanace a dali nám jenom liry. Tím pádem nikdo nevěděl, kdo je voják a kdo muzikant z povolání. Když se na jevišti otevřela opona, tak jsem v první řadě v porotě viděl Pavla Bayerleho. My jsme se všichni znali. On říká: „Co tady děláte, volové?“ My jsme to pochopitelně vyhráli. Potom následovala oslava, a ráno jsme jeli na vlak. Na nádraží nás čekal kapelník. On tam čekal asi tři hodiny, protože nevěděl, jakým vlakem jedeme. Říká: „Kde jste tak dlouho, co se děje?“ Dostal zpátky peníze za jízdenky, nevím jak se mu to podařilo a jeli jsme do Jevan. Tam byl freundschaft Německé a Ruské armády a těm jsme hráli dva dny. Mě se ale cestou pochroumala basa, ulítl mi hmatník. Tak jsme ho přivázali ke krku dvěma provázkama. No a takhle jsem hrál celé ty dva dny.

To jste celé dva roky na vojně hrál?

Celé dva roky jsem tvrdě sloužil. Ani jsem se pořádně nemohl dostat domů. Maximálně v neděli ráno domů a večer zpátky. Stálo to spoustu peněz a pak jsme měli také služby. My jsme neměli zbraně, sebrali nám je, zavřeli do almary a zapečetili. Kluci byli z Prahy, jeden z Mělníka, ten se zabil hned po vojně. To byl autor známé písně – Blues pro malého chlapce. Za ni vyhrál v Lucerně Zlatou trumpetu, ještě jako voják. Kapelník mu říkal: „Ty tam půjdeš v uniformě? Půjč si někde civil“. Tak takhle si šel pro cenu na pódium.

Taky jsme ještě jako vojáci vyhráli soutěž dechovek v Karlových Varech. Tehdy kapelník povolal jako záložáky, všechny možné kumštýře. Na basu tam hrál první basista České filharmonie Benda a dohromady to dával prof. Jaroslav Kofroň. Kapelník stál za ním a učil se pohyby. To bylo všechno nacvičené, tam byl samý profesionál. Naše smyčcová sekce, to byly: čtyři violoncella, tři kontrabasy, čtyři violy, dvanáct houslí a samozřejmě kompletní dechová sekce (žestě, dřeva a bicí). To ostatní soubory měli

dohromady cca 15 - 18 muzikantů. A dechovou kategorii jsme taky vyhráli. „Kam půjdeme“, říkáme? Tak jsme šli k Černému Petrovi a ráno jsme jeli domů. Všechny naše věci jsme museli dát do autobusu. Potom nám byl přistaven Gaz. My jsme jeli z těch Karlových Varů na posádku tři dny. Řidič měl vytýčenou cestu přes Říčany. No my jsme stavěli snad v každé hospodě, či motorestu. Vyndali jsme nástroje – kapelník baskřídlovku, já basu, Eman harmoniku a šofér malý buben. Dokud jsme vydrželi sedět, tak jsme hráli.

To bylo umělecké turné.

Taková byla vojna. Taky jsme hráli v Bystřici pod Pernštejnem. Tam jsem se vsadil o sud piva, že se na jevišti a za basou svléknu do naha, a převléknu do nové uniformy. Já jsem byl hubený, měl jsem 68 kilogramů. A náš dirigent František Pichlík říká: „Tady máš čerstvý komínek. Já za Tebe budu hrát a Ty se převlíkni“. Tak se i stalo. Víte co je vatička? To byl vysypaný tabák v kapsách, takové ty žmolky. Tomu se říkalo vatička. Já už jsem šel s kufříkem na vlak a Staršina říká: „Pojď sem“. A já říkám: „Co je?“ A on: „Žádná dovolená nebude“.

A to proč?

Protože jsem měl tu vatičku. Protože jsem měl bordel v kapsách. Vlak mi samozřejmě ujel a já jsem šel za naším kapelníkem. Říkám mu co se stalo a on jen zvedl telefon, přijel Gaz, a odvezl mě do Prahy na vlak.

Pak jsme také hrávali pravidelně na kolonádě v Poděbradech. Tam jsme hrávali všechny neděle v sezóně a někdy i středy. Také jsme hráli koncert k výročí Karla Valdaufa, to byla neděle.

V těch různých orchestrech v Praze, kde jsem hrával, jsem hrál ještě jako student vyšší hudebně pedagogické školy. A pod Karlem Valdaufem jsem hrál několikrát.

Já, rodiče a starší bratr

Na vojně. Lysá nad Labem, rok 1958

Při studiu na Vyšší hudebně pedagogické škole, Smetanova síň.

***Taneční orchestr Rytmus Stanislava Hlinovského při ZK-SRD Příbram. Rok 1953.
U piana Zdeněk Labský, saxofony zleva: Stanislav Hlinovský, Antonín Jílek a Ladislav
Muláček***

1. máj v Rožmitále pod Třemšínem, dechový orchestr LŠU, rok 1988

Maškary Bohutín, rok 1990

S touhle drobotinou jsem začínal

1. máj v Rožmitále pod Třemšínem, dechový orchestr LŠÚ, rok 1978

***Pán v popředí je Jan Hugo Bareš, zakladatel hudební školy v Rožmitále pod Tř. v roce 1952.
Dáma v pozadí (vlevo od K. Šuchmana) je Milena Folaufová, která byla ředitelkou přede mnou***

Náhodné setkání muzikantů, klávesy hraje Libor Krmášek a klarinet František Nosek

Karel Šuchman s basou a swing

Taneční orchestr Permon při bále se zpěvačkou Alenou Ročňákovou

Také nás poslali hrát asi v 15 lidech vojenský pohřeb kamsi na Moravu. Když jsme se vraceli, tak už jsme měli něco v sobě, jak se říká.

Zase na kolonádě jsme hráli Valdaufovu a Vackovu směs a po úvodním akordu je v notách sólo pro klarinet. Kapelník to odmávl, Staršina vstal a a nic. Neozval se mu ani tón. Já jsem mu povolil plátek na strojku. On aby měl plátek vlhký, tak ho olízl a ten mu vypadl. A místo něj zahrál sólo Milan Sivka, absolvent Roudnické vojenské konzervatoře. Ten tohle sólo

zahrál tak, že nikdo nic nepoznal. Tak takové jsme dělali blbosti. To bylo za tu vatičku.

Já jsem narukoval 31. 10. 1957 a 8. 3. 1958 už jsem byl frajtr. A ještě jako bažant jsem byl desátník. Pak nás degradovali pro alkoholismus.

Měli jsme také osobního řidiče autobusu. Přijeli jsme ze hry, on se opil a šel na bránu, kde natloukl posadovi.

My jsme byli elita vojska. Bydleli jsme nahoře v Liškách. To byl dřevěný barák, podobný internačním skladům. Zevnitř jste viděl skrze ta prkna ven a v tom bydlela elita vojska. V zimě jsme museli v noci neustále přikládat, jinak by jsme zmrzli. To jsme vlastně měli služby už jenom kvůli topení.

Když jsem měl službu já, tak k nám přišel major a řval na nás, že se k nám nemůže dovolat telefonem. Na dveřích jsme mívali kovanou petici, protože když jsme jeli hrát, tak jsme si to museli pořádně zabezpečit. A on říká: „No jo, ale divize je 60 kilometrů od posádky a muzika je tady“. Tak jsem dostal 21 vostrejch.

A za co?

No, že jsem nedal muziku dohromady a nešli jsme s divizí. Tak když mě vedli do basy, která byla vzdálená dva kilometry, tak mě vyprovázela muzika. Harmonika, buben atd. To jsem viděl poprvé a naposledy na dvě minuty basu. Přišli jsme tam, zazvonili, a otevřel důstojník s těmi šňůrkami a povídá: „Jé jé, muzikant, to už jsme tu neměli několik let“. Zazvonil telefon a v něm se ozvalo: „Je tam Šuchman“? No je. „Okamžitě na třináctou, je tu Sovětská delegace a musí se hrát.“

A on tam byl generál Tesařík. Osobně jsme se sice neznali, ale věděl dobře, že jsem příbramák. Ráno ve tři hodiny byl hlášen nástup, tak jsme nastoupili. Byli jsme tam já, houslista Jan Fidler, bubeník Ivan Kýzlich a ti dva romové. A generál říká: „Vyndejte ty pravé knížky“ a napsal: 10 dní na mimořádné opuštění posádky.

Já mu ale říkám: „No jo, ale mě jede vlak z Prahy za 45 minut“. On měl Tatraplán a jeho osobní řidič byl kluk z Chraštic, kterého jsem osobně znal. Oni mě do té Prahy odvezli, ale já jsem se cestou v autě posral. To nebyla cesta, to byl let! Vysadili mě na nádraží a generál se mě zeptal: „Máš peníze na vlak?“ Já říkám: „Mám“. Ale on mi dal ještě 100 Kčs a já jel. Jak se vlak rozjel, svlékl jsem si kalhoty a vyhodil ty posrané trenýrky.

Byl jsem doma asi sedm, nebo osm dní a přišel telegram. Na něm stálo: Okamžitě na posádku. Ale to bylo ve tři hodiny ráno. Autobusy i vlaky jely až za pár hodin. Tak jsem zvolil taxi. Zrovna přijel pan Šaler, kterého jsem znal. Ten mě dovezl do Prahy asi za 350 Kčs. To bylo v roce 1958, nebo 1959. Přijel jsem do posádky a jeli jsme hrát do Kolína do JZD na První zrnno státu. Nakonec mě proplatili i těch 350 Kčs.

Jeden hornista, profesionál z Březových Hor, to byl strašně spořivý člověk. Razil heslo: všechno pro děti. Tak jsme mu sesypali do kapsy od uniformy teplý párek i s hořčicí a chlebem. On sáhl do kapsy, vyndal ten párek a měl velikou ostudu. Tak takhle jsme se mstili. Oni ti důstojníci na nás byli mnohdy také vztekli, protože měli stejnou gáži jako my. My jsme hráli i devět hodin denně řekněme za 100 Kčs a oni hráli za stejný peníz.

Tak to jim bylo „proti srsti“.

Ano. My jsme hráli ve čtyřech s Honzou Fílderem a ti dva romové v PDA. A důstojníci si tam vodili děvčata z periferie a každý z nich se chtěl vytáhnout. Tak za námi chodili a říkali: „Chlapci, zahrajte nám tu a tu, dáma si přeje.“ Peníze do vrečka a takhle jsme si přivydělávali.

Velký taneční orchestr ZK-RD hrál v Jincích v Sokolovně. To byl rok 1959. Tam je docela nízký strop. Při jednom foxtrotu si stoupli čtyři pozounisté při sóle na židle, zvedli snižce a zapíchli je do stropu. Ten byl z prapodivného materiálu, protože když je táhli zpět, tak se tam zachytily za vypouštěcí klapku a zůstaly tam viset. To bylo efektivní!

Asi v roce 1960 jsem hrál s kapelou hornické průmyslovky v Handové na Slovensku. Poslední večer jsme hráli tři kapely a v jedné slovenské onemocněl basista. Tak jestli bych prý za něho nezaskočil. Zeptal jsem se: „Máte noty?“ A oni že ano. Představte si, že měli noty zapsány v písmenech: c e g h f a, a tak dále. Žádná notová osnova, nebo akordické značky: Cmaj G7 ami atd. Nic takového neznali. To byl horor.

Nebo jsem také hlídal kapelníkovi dítě. Oni adoptovali chlapce, protože nemohli mít svoje děti a jeho paní byla vedoucí VZK, to je vojenská závodní kuchyně. A byl jsem u nich v bytě na Balonce, hlídal jsem jim Honzíka a měl jsem všechno k dispozici. Svě ženě jsem koupil tu malou televizi s rádiem už za půl roku na vojně.

Když jsem odjížděl z vojny, tak stál náš kapelník s papírama na schůdku od vlaku a povídá: „Podívej, vybereš si na Balonce byt jaký budeš chtít, jen

to podepiš. „A já mu říkám: „Já, Honzo? Ani nápad. Mám bratra, který je voják a vím o co jde, já to znám! Pěkně domů do civilu.“

Já jsem hrával i v Příbrami v nemocnici. Páni doktoři měli kapelu a chyběl jim basista a bubeník. Tak jsme s nimi hráli bubeník Olda Ptáček a já. Proč? František Trefný byl primář na rentgenu a měl v Praze kapelu. Hráli i v Lucerně a my studenti jsme se cpali, kam jen to šlo. No a já jsem tenkrát musel jít na rentgen, už ani nevím kvůli čemu a on tam byl. Slovo dalo slovo a měli basistu.

Taky jsme hráli s Permonem v Německu na hřišti. Tam měli veliké sály. Tam pekli a rožnili maso samozřejmě ve venkovních prostorách. Tam jsem tenkrát hrál velký buben. Do něj se mlátí palicí, která má rukojeť a na jejím konci je koule. Tu kouli drží jen malý šroubek a ten se uvolnil. A já jak jsem dal ránu tou palicí do bubnu a ten šroubek se uvolnil, tak ta koule vyletěla. Letěla podél bílé čáry v půli hřiště a na hřišti zrovna hrála fotbal nějaká mezinárodní družstva. Oni nevěděli, jestli to není míč a tak přestali hrát.

Velký Permon o letních prázdninách oficiálně nehrál. Ale když se někdo ozval, tak se samozřejmě jelo hrát. V roce 1975 jsem hrál o pouti ve Starosedlském Hrádku s Oldou Doležalem a jeho kapelou „Hamiro Zalužany“ Asi ve 20:00 hod. se tam objevil kapelník „Sublima Březnice“, vynikající muzikant pan Josef Dušek a pravil: „Pojď na pivo.“ A já jsem mu řekl: „Já nejdu.“ On byl velký, urostlý chlap. Sundal mě z jeviště i se židlí, donesl mě k výčepu a pravil: „Tady budeš pít.“

Ještě jako student jsem hrál v Šakově filharmonii. Tam jsme byli muzikanti z různých souborů, studenti i muzikanti z Národního divadla apod. A hrávali jsme akce pro vyšší společnost, jako např. pro Americké velvyslanectví atd. My jsme museli jako studenti mít povolení od ředitele školy, že jako můžeme takhle různě hrát. Jinak by následovalo první varování, po něm druhé varování a nakonec vyhazov.

Já jsem dělal praxi u prof. Henicha, který byl fagotista a kolega mého profesora Fügera. Oni spolu hrávali v Národním divadle, ve Švédsku apod. A taky to byl skvělý malíř. V téže době existoval orchestr Státní banky s dirigentem Beranem, kde také hrával. A také to byl přítel rodiny, kam jsem chodil na obědy. Ona byla švadlena a měli dámský salon. Taky jsem tam přišel a pan Beran se mi ptá: „Na co hraješ?“ A já na to: „Na fagot.“ A on: „A šel by si hrát?“ To byla ale nabídka!!! Ohromná praxe. „Ale, pravím panu Henichovi, to mě musí povolit pan profesor Füg.“ „A kdy máš hodinu?“ Tak jsem mu to řekl a on skutečně přišel. Fagot nosil na rameni jako flintu. A profesor mi řekl: „Vypadni, já Tě zavolám, potřebujeme tady s Pepíčkem

něco projednat." Potom si mě zavolał a řekl mi: „Půjdeš dělat k panu Henichovi praxi." Ale už nevěděl, že jsme spolu dva měsíce hráli. Každé pondělí v 17 hodin byla zkouška ve foyer banky na Příkopech.

To když jsem se ženil 22.12.1956, tak jsem měl týden před tím štando v Klubu na Březových Horách. Dodnes mám tady pod nosem jizvu. Tam jsem chodil s basou od jeviště po stolech, protože stoly byly v jedné rovině s jevištěm. A jednu na kole v noci domů a dole na té křižovatce pod náměstím, kde se silnice napojuje na hlavní třídu na Rožmitál, tak tam je kandelábr. A já, jak jsem se řítíl dolů z toho kopce, tak jsem se špatně vytočil a samozřejmě jsem do toho kandelábru vlítl. A jeden muzikant, saxofonista Ladislav Muláček, který to celé viděl, jelikož bydlel naproti Kosům, tak ke mně běžel a zavolał záchranku. Ale než přijela záchranka, tak jsem byl už doma, v Bohutíně. Lezu po schůdkách do baráku, bez brýlí a zakrvácen a rodiče se mi ptají: „Co se Ti stalo?"

A já jsem prý říkal: „Tatínku, to je dobrý. Oni byli tři, ale já jsem je všechny přebral." To jsem byl ještě nejspíš v šoku. Ovšem, nevěděl jsem, že jsem ztratil smyčec. Moje žena, tehdy ještě nebyla mou manželkou, dělala v Příbrami v Pražské ulici v Knize. A přišel tam pan učitel Nolč z Březových Hor, také muzikant. Tenkrát byli ještě Březové Hory samostatné. Povídá: „Představte si, že jsme našli na Březových Horách takový podivný předmět černé barvy se zipem. Nevíme co to je a bojíme se to otevřít." A já mu říkám: „Pane učiteli, to klidně otevřete a uvidíte, že to bude smyčec." Přišel druhý den a přinesl mi můj smyčec, který mám mimochodem dodnes. Dnes by takový smyčec stál přibližně 8000 Kč. „No jo" říká, „ale to není jen tak, mladý muži. Dáte mi 5 Kčs jako nálezné." Na to byl doklad. Tak to byli moje zážitky s jízdou na kole a basou na zádech. To se odehrávalo mezi léty 1951 až 1962.

Přibližně v roce 1962, při jedné akci v kavárně KD, přišel herec a malíř Josef Hlinomaz. Tam jsem hrál s prof. Janem Karlem a oni se s panem Hlinomazem velice dobře znali. Pan Hlinomaz praví: „Honzo, pusť mě k pianu, Karle, pojd' mě píchnout s basou a dáme si Život je jen náhoda." Byla to estráda.

KD v Příbrami se otevíral v roce 1959. Do té doby se veškeré větší akce odehrávaly v příbramské Sokolovně. Cca v roce 1957 při velkém plese v Sokolovně se prvnímu trumpetistovi stala zvláštní, až kuriózní nehoda. On a ostatní trumpetisté seděli na praktikáblu. A on, jak si vždy při sóle stoupal a sedal, tak mu neustále popojížděla židle. Ta židle s ním spadla za ten vysoký praktikábl, a on za tím praktikáblem vstal a to sólo dohrál. Klavírista Josef Slepíčka pravil: „To si může dovolit jen Pan trumpetista.

Také mám vzpomínku na Josefa Slepíčku. Při soutěži tanečních orchestrů ve Dvoře Králové, kde jsem hrál s orchestrem Stanislava Hlinovského, při ZK-RD. Tam jsme hráli povinnou skladbu Relaxin'. Umístili jsme se na prvním místě zejména kvůli basovému sólu v této skladbě. Po skončení mě zavolal pan Slepíčka k výčepu, poručil dva koňaky a říká: „Ode dneška jsem pro Tebe Josef.“ V té době jsem byl studentem druhého ročníku.

Já jsem byl nejmladší, tak jsem to vždycky všechno odnesl. Říkali mě: „Dojdi pro něj, on tady není“. To bylo v kapele Stanislava Hlinovského. Šlo tehdy o trumpetistu, tak jsme ho s kamarádem probudili a přivedli. Také se mu stalo, že přišel do Sokolovny, otevřel futrál a trumpeta nikde. On se ještě doma rozehrával, trumpetu někde odložil a potom popadl futrál a šel hrát.

V Příbramském divadle jsem hrál od roku 1959, tedy od založení KD a divadla. Vždy po premiéře následovalo malé posezení. Po jednom takovém posezení, kdy jsem pro špatné počasí nemohl jet na kole, ani nebyl k dispozici žádný automobil, mi ředitel divadla nabídl, že mohu přespat v krejčovské dílně na stole. Samozřejmě jsem na to přistoupil. Ustlal jsem si na tom velkém stole, přikryl jsem se jakousi látkou a usnul jsem. Ráno v šest hodin mě probudil rámus u dveří, neboť se švadlena dobývala vlastním klíčem do zámku. Já jsem se totiž zevnitř zamkl. Když se jí podařilo otevřít dveře, já jsem se na tom krejčovském stole posadil a ona ve dveřích omdlela.

Při hře Kat a blázen, kdy se scéna odehrává na pustém ostrově, herci na jevišti používají jako rekvizit, koule. Při této scéně, kdy orchestr nehrál, jsme všichni stáli a se zalíbením jsme sledovali, co se odehrává na jevišti. Ty koule jsou gumové, jen jedna je dřevěná. Při vhození na jeviště ta dřevěná koule narazila o kulisu, padala k nám do orchestřiště a jeden z herců křičel: „Karle, vrať to!“ Chytil jsem tu kouli těsně nad hlavou kontrabasu a vhodil ji zpět na jeviště.

Jako student jsem také zaskakoval v Praze v různých orchestrech, např. v orchestru prof. Ladislava Habarta (za basistu Milana Pilara), na Nebozízku v orchestru B. Šilhana. Dlouho jsem hrál v orchestru firmy Meopta Košiče.

Často jsme jezdili jako studenti na zadní plošině starých tramvají linky č. 15, kde jsme byli v obsazení: dva klarinetisté, já fagot a hornista Švehla ze Zbraslavi, až na Palackého nábřeží. Tam jsme se rozdělili já a skladatel Antonín Švehla směr Braník (bydlel jsem na privátě v Podolí) a klarinetisté jeli do vnitřní Prahy. Proč vzpomínám? Každé pondělí jsme hrávali na té

zadní plošině pro jistou paní průvodčí až na stanici Most, kde jsme ukončili produkci rozchodem k hospůdce U Námořníka.

Já jsem bydlel na bytě v Podolí a o dva baráky nade mnou bydlel prof. Maxián, klavírista. Přijdu do školy a on mě povídá: „Tak jsem tě slyšel, jak si tam na to zase bučel. No, cvičil jsi, to se mi líbí, a dobře“.

Ve škole s námi hrála jedna studentka na basu, jmenovala se Vlasta a když nám nechtěla dojít pro pivo, tak šla za trest jak se říká na první štendr – na první pult. Ona si to potom rozmyslela.

Hrál jsem jako student také v představení Písnička za groš. Tam jsme prakticky dělali jen kulisu.

Ale byl jste v záběru.

Víte, na škole se hlavně před zkouškami cvičilo, kde se dalo. Na půdě, ve sklepě, a hlavně na záchodech. Tam jsme chodili cvičit hlavně my dechaři, protože jsme se tam vešli. S kontrabasem to bylo horší. To víte, taky jsme cvičili i na dámských toaletách. Potom, když o přestávce přiběhla dívenka, tak mohla jít dál jediné za políbení, jinak to nešlo. U nás se dělali zkoušky každé pololetí a potom na konci školního roku. Když zkoušky někdo neudělal, tak musel v pololetí školu opustit. A hned při prvních zkouškách v pololetí prvního ročníku, jsem se klepal „jako osika“. Někdo mě hodil kuličku papíru shora do fagotu a ona se dole v koleni zasekla a nešla vyndat ven. To bylo během zkoušek. Horror. Ale byl to Josef Hemerka, který tu kuličku vyndal a za to mě lákal hrát o prázdninách do cirkusu. Když jsem potom na konci školního roku přijel domů a řekl o tom mamince, tak to špatně dopadlo. Nikam jsem samozřejmě nejel.

V ulici V Jámě bydlel fagotista Jiří Černý, který studoval o tři ročníky výše a ke kterému jsem si občas přišel pro radu. Ale on byl i vynikající harmonikář, který doprovázel při různých estrádách zpěvačky a taneční umělkyně. Při jedné z návštěv v jeho bytě, jsem narazil na herce Vlastu Buriana, se kterým zrovna dával dohromady program na vystoupení. Pan Burian byl v soukromí docela vážný člověk. Měl jsem tedy tu čest se s ním setkat.

Pravidelně každé úterý jsme chodili do hospody k Pinkasům. Trojlístek kontrabasistů: Dvořák, Niederle a já. Tam jsme si psali do deníku, kolik vypijeme piv. Od Pinkasů jsme šli po Příkopech, a u restaurace U Pejchara jsme začali šermovat se smyčci jako s kordy. Samozřejmě to dva odnesly,

ty jsme zlámaly. Jen ten můj to vydržel, ten mám dodnes. Šli jsme na hodinu a prof. povídá: „Kde máte smyčce, co je to za pořádek?“ On to byl moravák a povídá: „Dáme si dvacetiminutovku“. Vyndal demižon vína a skleničky. To už šlo, to už jsme byli v pátém ročníku. Tak takové jsme měli zážitky.

Další mám z Mariánských Lázní. Světoznámý varhaník Ota Čermák hrával v „Leningradu“. Tak jsme říkali jednomu obrovskému statku se sálem a ubytovacími prostory. K tomuto obrovskému komplexu se muselo jít přes les. A když jsme v Mariánských Lázních hráli, tak jsme se tam za ním vydali. Také jsme tam jeli s 30 členným ženským sborem. Každé to děvče tam mělo nějakého chlapce, jen já nic.

Jinak mám moc hezké vzpomínky na všechny profesory. To byli esa. Prof. Modr, Dolinský, Vachulka, Libich, Dušek.

Ještě ke škole. Měli jsme tam spolužáka, který se jmenoval Miroslav Komrs. On byl klavírista a vynikající improvizátor. A o velké přestávce jsme si občas zadžemovali, jelikož jsme v naší třídě měli kromě piana také bicí a basu. Kolikrát jsme ani nevěděli, že vyučující stojí ve dveřích a poslouchá. Když to mělo úroveň, tak proč by nás rušil? To nebylo na škodu.

Žák skladatele Otakara Ostrčila, prof. Karel Jaromír Fürst, sbormistr pražských učitelek, nás učil dějiny hudby a sborový zpěv. To byl výborný chlap, ale přísný učitel. Zakládal si na přesné znalosti sborových skladeb. Nosil zlaté obroučky a zlaté cibule, hodinky. Ty otevřel a řekl: „Tak povídej“. Jenže my jsme si před jeho hodinou napsali na tabuli obyčejnou tužkou taháky, které se pod paprsky slunce na té tabuli leskly a daly se přečíst, a on to viděl v odraze svých hodinek, které měl v pouzdře. Bylo zle.

Jako student jsem dlouhou dobu hrál v souboru Neumannovci, kteří fungovali pod Škodou Praha, kde byl vedoucím pan Věroslav Neumann. To je současný ředitel Pražské konzervatoře. Potom to byli Fučíkovci. Ale pak jsem přešel do podobného seskupení, orchestru firmy Regula Praha.

Zpátky k panu Henichovi a orchestru Státní banky, při koncertu ve Smetanově síni Obecního domu v Praze. Při skladbě P. I. Čajkovského Italské Capriccio, kde je sólo fagot a anglický roh, dostal pan Henich záchvat. Já jsem musel to sólo zahrát pohledem do druhého pultu. Už bych to nechtěl nikdy zažít. Ale poděkování přišlo.

Jedna historka se váže k vystoupení s orchestrem Státní pojišťovny, který dirigoval prof. Antonín Dolinský. Byla nám z listu předložena skladba G.

Pergolessiho, kde byly fagoty instrumentovány v tenorovém klíči a poslední akord v klíči houslovém. Dopadlo to dobře.

Jak už jsem uvedl, mohlo se hrát v pražských orchestrech jen s povolením školy. Hráli jsme třeba i ve Stromovce. V předešlé k písni Jaroslava Ježka Svítá, jsem hrál klavír. Při první přestávce za mnou přišel vrchní, abych se dostavil do jistého boxu, kde seděl i pan profesor Dušek, se kterým jsem měl tu čest hrát delší dobu na turné v Polsku. On hrál varhany a klavír a já jsem hrál fagot a basu. Věděl jsem že je zle, neboť jsem je viděl přicházet. Pan profesor Dušek mě objednal dvě deci bílého na svůj účet s tím, že se mu to líbilo. Druhý den, při příchodu do školy, školník pravil: „Máš jít do kanceláře“. V kanceláři mi sekretářka, paní Pospíšilová říká: „Čekají na Vás, jděte rovnou do sborovny“. 11 profesorů mě dávalo kapky, než se vysvětlilo, že mám potvrzení školy – povolení k účinkování v pražských orchestrech.

Pan prof. Dušek se oženil až v 50 letech. Měl moc hodnou maminku, která se o něj starala. V tom Polsku jsme hráli koncerty v kostelech, kde on hrál varhany a já fagot. Potom ale večer i v hospodě, kde hrál piano a já basu, nebo bicí. On byl vysoký 195 cm a vážil 115 kg. Když jsem se ženil, tak jsem ho pozval. Šli jsme spát a on jak dosedl na tu postel, tak ta se pod ním prolomila a přikryla ho.

Když už jsem učil na LŠU v Rožmitále, tak jsem odtud jel v 17:45 hod. do Bohutína. Doma jsem se převlékl, děti mi takřka vázali tkaničky u bot, abych stihl autobus z Lázu v 18:10 hod. A takhle to šlo denně, kromě čtvrtka, ten jsem měl volný.

Ještě k tomu kolu. To jsme hráli s malým Permonem v Příbrami na Příkopech, kdy obchod ovoce – zelenina měl nějakou velkou parádu.

***Natáčení „Vlaštovky“. Nový rybník v Příbrami, rok 1978
Zleva: Karel Vild, Karel Šuchman, Václav Kyselo***

***Březohorka, rok 1980
V popředí zleva: Václav Vyšín, Vladimír Hrubý, Josef Záruba***

Silvestr v KD Příbram, Karel Šuchman v masce, rok 1976

Permon

Permon, Dáša Kamenická, Václav Falc, rok 1972

Příbramský Permoník, rok 1975

Ranní směna na šachtě #15, rok 1965

Permon, rok 1972

Taneční orchestr Permon, rok 1975

Václav Kyselo a Václav Falc, rok 1972

Rok 1961

Dožínky, Praha, rok 1962

S kolegy muzikanty jsme byli cca do 22:00 hod. takzvaně na suchu, tak jsme šli a abychom byli veselejší, tak jsme si dali panáky. Dnes je tam hospoda U Švejka. Byli jsme čtyři a přišel k nám pán, šéf Uranových dolů a povídá: „Od kdy si muzikanti platí konzumaci? To je na mě a ještě jim to dejte dvakrát.“ O půlnoci byla tombola a já jsem měl většinou štěstí na výhry. Vyhrál jsem tam tenkrát dvě lahve „čůča“, které jsme taky vypili. No

dovedete si představit, jak jsme vypadali. A já jsem šel domů s tím kolem, s ředitelem příbramské LSU a ještě další dva muzikanti. V Mariánské ulici byly stažené závory, tak jsme čekali, čekali a čekali.

Můj tatínek hrál ten stejný večer s rožmitálskou kapelou na Ševčíně na Březových Horách. Tak jsme si dali schůzku ve tři hodiny ráno, že jako půjdeme domů společně. Jenže táta už byl dávno doma. Kdepak mě byl konec.

V příbramském KD byly různé jáchymovské estrády. To byl rok asi 1968, 1969. Při každé té estrádě, kde vystupovali různí umělci, byl striptýz. A jezdil sem i klavírista Jiří Šmejkal, který právě doprovázel vystupující umělce, jako např.: Ulmana, Lišku atd. Já jsem měl zase tu čest, hrát s MUDr. Hammrem. On povídá: „Co tady děláš?“ A já mu říkám: „No my teď máme pauzu a po estrádě jdeme hrát.“ A on povídá: „No a nebyl by takhle při ruce ještě bubeník?“ A Já: „No, byl by.“ A bylo to. Šli jsme hrát.

On jak byl malého vzrůstu, tak za tím pianem stál. A jeho manželka, zpěvačka Vlasta Průchová, chodila po podiu a řvala na mě: „Budeš mi odpovídat.“ Tak vždycky něco zazpívala a já jsem se snažil to po ní podobně zopakovat. Tak takhle jsem si vlastně zahrál s tímto pánem. Pak přišel na řadu další striptýz. Oni tenkrát sebrali nějaké děvče z ulice, to se dělo velmi často, dali jí plavky a ona šla na plac. Mě přišlo divné, že když se to děvče svlékalo, tak že se celý sál díval na mě a ne na ni. A potom, po několika dnech, mi to manželka vyprávěla. Povídá: „Tys byl strašnej. Jak máš tu hlavu a krk na base vlastně za svojí hlavou, za uchem, tak ona když se svlékala a odhodila podprsenku, tak se Ti zachytila na kolíku u basy a Ty jsi o tom vůbec nevěděl.“

Na jedné té estrádě bylo vyznamenávání horníků a dávali jim asi půlmetrové sochy horníků ze sádry. A samozřejmě je tam měli připravené už den předem. A my jsme v tom sále tenkrát hrávali každý den. Tak se stalo, že jsme do jedné té sochy nechtěně strčili a tomu horníkovi jsme urazili hlavu. Samozřejmě jsme nemeškali a urazili jsme hlavy i všem ostatním. A potom jsme ty uražené hlavy posadili zpět na těla. Druhý den odpoledne se konal ten obřad předávání cen. Ten předávající šel pro tu sochu horníka a jak ji vzal za hlavu, tak mu ta hlava zůstala v ruce. Dával to tomu vyznamenanému horníkovi a říkal mu: „Drž to šikovně, ta hlava nesedí, ať Ti neupadne.“ My jsme samozřejmě věděli oč jde a chechtali jsme se za nástroji. I to nám prošlo.

Když jsme jeli hrát s Permonem do Německa, tak nám pan Jan Havel dělal dirigenta. Nějak se zapomněl oholit a při kontrole pasů na hranicích vyvstal

problém. Na fotce v pasu vousy neměl a teď nebyl oholen. Tak se šel oholit na WC na sucho, aby ho pustili.

Na celnici byl také jeden celník v letech, kterému jsme vždy při zpáteční cestě museli zahrát. A provezli jsme prakticky všechno, co jsme chtěli. Vozili jsme s sebou dva velké bubny. V jednom z nich jsme měli takové to levnější zboží, jako záclony, povlečení a tak. A druhý buben sloužil skutečně na hraní. A když jsme přijeli na hranice, tak za námi stál autobus plný žen z Prahy a asi jen čtyři muži. A celníci říkali: „Dnes nehrajte, protože šéfa bolí zuby. Jedťte!“ A ti celníci si mysleli, že ten druhý autobus patří k nám. Tak ho pustili také, jako nás. A v Teplicích jsme měli vždy okolo 21:30 nebo 22:00 hod. přestávku na jídlo. Oni nás dojeli a hledali vedoucího naší výpravy. Říkali: „Tady máte peníze a co vypijete, to zaplatíme.“ Tak se s námi „svezli“. Ti museli pašovat alespoň půl Německa.

Do Německa jsme jezdili na jedno místo. Byl to nějaký cvičný statek pro mládež. Uprostřed toho statku se nacházelo obrovské hnojiště. Tam jsme přijeli večer a nevěděli jsme, na co vlastně koukáme. Jestli je to roj včel, či co to vlastně je. No, byly to pochopitelně mouchy. Tenkrát bývaly, a my jsme je s sebou vozili, takové destičky, které se vyvěsily do oken a ty mouchy se dovnitř nedostaly a zahynuly. Kolegové dali destičky do okna, ale nechali to okno zavřené. A takhle se mohli i otrávit. My jsme je také vyvěsili, ale okna jsme nechali otevřená. Mouchy nás neotravovaly, protože se vůbec nedostali dovnitř. Takže jsme destičku vyhodili, zavřeli jsme okno a šli jsme klidně spát. To bylo samozřejmě v NDR.

V roce 1980 jsem hrál s Metronomem na mysliveckém plese v Kašperských Horách, kde jsem vyhrál kance. Ráno, když chodili lidé do kostela a my jsme se vraceli, tak si jistě mysleli, že z autobusu táhnou mně, ale byl to samozřejmě ten kanec. Zase si měli o čem povídat.

V roce 1981 na soutěži dechovek v Českém Brodě se do komise přiřítíl Rudolf Rydval, tehdejší dirigent Vojenského Benešovského orchestru a pravil: „Rožmitálská kapela musí obdržet minimálně 3. místo.“ To bylo moje první setkání s plukovníkem, emeritním dirigentem Hudby hradní stráže a PČR, současným občasným dirigentem Rožmitálské Venkovanky.

Dechový orchestr ZUŠ Rožmitál pod Třemšínem

Když jsem přišel do Rožmitálu, tak měla škola 47 dětí. Dnes má naše škola 600 dětí a všechny obory.

Založení DO byl v podstatě příkaz. V roce 1976 po říjnových oslavách si SA stěžovala na radnici na špatné provedení sovětské hymny. Na radnici (dnešní MÚ) jsem byl zavolán hned druhý den. Vyslechl jsem si tam zhruba toto: „Pane řediteli, pod Vaším vedením bude 1. května 1977 hrát dechovka zde před radnicí, nebo půjdete „k lopatě“.“ A bylo to. Dechovka p. Černého ukončila činnost, a tak jsem byl „požádán“, abych do půl roku postavil nový dechový orchestr. Tak jsem měl dechovky dvě. Malé děti a dorost. Dospělá kapela hrála v průvodech, malá na náměstí na místě, protože ještě nedovedli pochodovat.

V budově bývalé LŠU (dnes hotel U bílého lva) jsme s dechovkou zkoušeli na verandě po dvou hráčích za sebou, nebo na dvorku mezi slepicemi, které tam chovala paní domácí a jeden můj kolega pedagog.

Když jsem v roce 1972 do LŠU nastoupil, byla tam pouze výuka klavíru a akordeonu. Za čtyři roky se podařilo naučit několik dětí hrát na dechové nástroje: šest klarinetů, dvě flétny, tři křídlovky, dvě trubky, lesní roh, pozoun, dvě baskřídlovky a bicí nástroje. Tuba nebyla. To vše za pomoci bývalých muzikantů (Toula st. i ml., Voříšek, Olda Černý, Halíř, Hořejší, J. Květoň), i členů orchestru Combo Příbram (Horák, Makovec, Smrčka, Uzel, Coufal). První vystoupení – 1. máj 1977.

Za velmi krátké období mi Antonín Hadač, Jan Havel a František Melichar pomohli s výukou hry na dechové nástroje s velkým nátrubkem, než nastoupili Josef Balek a P. Majer. Pomohli nám i Stanislav Kofroň, Pavel Hrubý a Jiří Štěpán – a tak v roce 1984 byl orchestr devadesátiprocentně složen ze žáků a učitelů školy.

Toho roku jsme měli 10 vystoupení, rok poté 13, v roce 1986 - 26, 1987 - 20, 1988 - 20, 1989 - 13, 1990 - 19, 1991 - 17, 1992 - 15, 1993 - 11, 1994 - 14, 1995 - 11 a 1996 – 16 vystoupení.

Stěhování školy

Když jsme se v roce 1990 stěhovali z bývalé budovy do nové, Brdský Památník na náměstí, tak to byl fofr. Během soboty a neděle se zazdily některé dveře, jiné přibýly a vznikly dvě třídy a ředitelna. To dělali pan Josef Drechsler se synem a pan Homulka. Další dvě třídy vznikly přepažením jedné třídy. Na tom pracovali žák Pavel Homulka a učitelé. Bratři Voříškovi, Jan a Jiří, pokládali lina a vše bylo hotové za 14 dní! >Na

některé zdi jsme na tlumení zvuku přibily plata od vajíček, které přinesla paní Bezoušková, když doprovázela syny na hodiny.

K 1. 1. 1997 jsem „odešel do důchodu“, dech. orchestr převzal Pavel Hrubý, a od roku 2003 ho vede Josef Janouch.

V roce 1989 vznikl Taneční orchestr ZUŠ Rožmitál v obsazení: 8 saxofonů, 8 trubek, 2 pozouny, klávesy, baskytara a bicí. V roce 1990 získal orchestr v krajské soutěži 3. místo. Vystupovali jsme pravidelně nejméně pětkrát ročně – do roku 1997, kdy jsem odešel do důchodu. Tehdy orchestr ukončil svoji činnost.

Asi v roce 1980-82 jsme hráli s DO naší ZUŠ Rožmitál pod Tř. ve Hvožd'anech. Tam jsme poznali výtvarníka a muzikanta, kapelníka Honzu Šefla. Nabídli jsme mu, že si může zadirigovat. Asi špatně slyšel, protože si vzal úplně jiné noty: místo pochodu, valčík! Zvedl ruce a řekl: Raz – dva a my jsme začali hrát. Teprve potom ještě řekl tři! To byla vcelku slušná legrace, ale vše dopadlo dobře.

Když jsem se loučil se školní dechovkou, tak jsme měli vystoupení na kolonádě v Poděbradech. A tam jsem dříve mnohokrát účinkoval. A tenkrát nám pršelo. Ale my jsme to absolvovali i v dešti! Tenkrát jsem jako dirigent vystupoval v bílém obleku. A v saku jsem míval jen náhradní brýle a peněženku. Skončili jsme a jeden z mých mladých muzikantů se mi ptal: „Půjčíte mi prosím Vás Vaše brýle?“ A ten druhý: „Půjčil by jste mi desetikorunu?“ Tak jsem mu dal celou peněženku a běž si koupit co chceš. A jak jsem měl prázdné kapsy od saka, tak mě zvedli nad hlavy a nesli mě přes celou kolonádu. Taky tam byli lidé, kteří mě pamatovali ještě z dřívějších dob a říkali: „Vy jste stejný srandista, jakého Vás pamatujeme.“ Tak takhle vypadala moje rozlučková s naší školní dechovkou.

V roce 1996 končil taneční orchestr. Na závěr přijeli muzikanti ze sedlčanska, kapelníci apod. Když jsme dohráli, tak mě kluci z kapely říkali: „Pojed'te s námi.“ Nevěděl jsem nic a říkám jim: „Ale kam, já večer hraju v Příbrami na Šachtě.“ A oni: „My Vás odvezeme domů.“ Tak jsem sedl asi kolem poledne do auta, ale místo abychom jeli do Bohutína, tak jsme jeli do Věšína. Oni se totiž kluci složili a na ukončenou tam udělali vepřové hody. To mělo být překvapení a také bylo. A já jim říkám: „No jo, ale já musím tak v pět hodin odjet a jdu hrát.“ Jenže, teď jak se jim odvděčit. Měl jsem v kapse asi 600 Kč, tak jsem zašel za hostinským a dal jsem mu ty peníze. Říkám mu: „Tady máte na pivo a jestli to nebude stačit, tak se za mnou zastavte a dorovnáme to. Co vypijou, to zaplatím.“ Tak takové byly moje konce s kapelama tady v Rožmitále.

To je pěkné. A to jste měli ve Věšíně v tom penzionu?

V tom penzionu. Také bych se mohl zmínit o zdejších předsedech. Nejprve byli předsedové a potom až starostové. Já můžu říci, že všichni byli vynikající lidé. Namátkou to byli: pan Hásek, Liška, Fridrich, Plachý a současný rožmitálský starosta Ing. Josef Vondrášek. Já jsem začínal v Rožmitále jako ředitel LŠU za působení pana Plachého.

Když jsme jako škola něco potřebovali, tak jsme to vždy, dle tehdejších možností, dostali.

Jednou jsem měl ale vážný problém. To když jsme odehráli 1. máj, tak se šlo na radnici mírně slavit. Zazněly projevy a druhý den jsem byl zavolán na radnici. Tehdejšímu vedení města vadilo, že jsem měl na dirigentském stupínku nalepené plakáty s nápisem „Šuchmanka“, což bylo dílo mých kolegyň z výtvarného oboru. To je dokonce zdokumentováno na fotografiích. Měli pocit, že jsem jako zprofanoval 1. máj. Potom to „padlo“ (tehdejší režim).

Když jsme jeli poprvé se školou do Německa, tak jsme to tam vyhráli. Jezdili jsme přes Losinou, za Losinou doleva na Dobřany atd. Já říkám: „Chlapci, máte všechno?“ A tubista povídá: „Já nemám nátrubek“. Tak jsme ještě stihli otočit autobus a vrátit se pro ten nátrubek. Ten chlapec je dnes pedagogem v naší škole. Nechci jmenovat, ale je to tubista Vlastimil Král.

U nás v Bohutíně na Plzeňce, tam se odbývaly ty nejlepší akce: masopustní úterý, pouť apod. Já jsem tam hrál s rožmitálskou kapelou, kam přivezli kvůli jedné jediné akci pianino. Začali jsme hrát asi ve tři hodiny odpoledne a když jsme šli cca v 19:00 hod. na večeri, tak se ozvala strašlivá rána! Nikdo nic netušil. Po večeri jsme šli samozřejmě zase hrát a byla prasklá pancéřová deska toho piana. To byla ta veliká rána. Z celé klaviatury mě hrálo asi jen 20 kláves a na to jsem hrál až do rána.

Také jsme vždy ke konci kalendářního roku hrávali v domově důchodců v Rožmitále. Hrál se mnou i náčelník Bytízu, výborný harmonikář. Když jsme skončili, tak jsme ještě zajeli do KD ve Starém Rožmitále. Na cestu domů jsme každý z muzikantů dostali živého kapra zabaleného v novinách, a abychom jej neztratili, dali nám je každému na prsa pod bundu.

V roce 1975 v Bohutíně v hostinci Na Plzeňce paní hostinská pravila: „Tady už vám nenaleju.“ Seděli jsme tam tenkrát já, moje manželka a kamarád. Já jsem na ten popud vynesl ven před hospodu stůl,

židle a kamínka i s rourou, a pravil jsem: „Tady nám snad naleješ paní Pečená, ne?“ A pili jsme dál!

Když jsme ještě u těch kapel: to byli bratři Horové, Jan a Jiří. Oba byli profesionální muzikanti. Jeden se strašlivě rozčílil a při estrádě v KD v Příbrami hodil trumpetu do sálu, skočil za ní a zuřivě ji rozdupal.

Taneční orchestr Permon, rok 1961

Rok 1961

Rok 1960

Malý Permon, buben Jaroslav Hodrment a rumba koule Arnošt Kludský, rok 1961

Příbramská filharmonie, rok 1992

Vačkářův Zbiroh, dechový orchestr ZUŠ Rožmitál pod Tř., rok 1995

Festival v Chamu, dechový orchestr ZUŠ Rožmitál pod Tř., rok 1992

1. máj v Rožmitále pod Tř., dechový orchestr ZUŠ, rok 1994

***Spolek Prokop Příbram, valná hromada, 3.3.2005
Zleva: Karel Šuchman, Jiřina Aksamitová a Jaroslav Vávra***

***Spolek Prokop Příbram, Mikuláš 2005, 8.12.2005
Zleva: Karel Hořejší, Jiří Voříšek a Karel Šuchman***

***Karel Šuchman s rožmitálskou hudební kapelou GOLF v Bohutíně
„Na Drmlovce“ na předsilvestrovské taneční zábavě, 30.12.2006
Zleva: Michal Filina, Karel Šuchman, Marcel Dobeš a Jiří Fůrst***

Povídání s Karlem Šuchmanem o této publikaci, 10.7.2007

Také jsme hráli v Příbrami v KD a převlíkali jsme se do uniforem a tomu druhému Horovi se stalo toto: při tom převlékání jsme pospíchali na pódium, protože už hrála znělka. A on si vzal košili, motýlka, sako, ale zapomněl si vzít kalhoty. Samozřejmě nic netušil. Tak šel hrát jen v těch trenýrkách. On hrál perfektně pozoun, to byl kouzelník. Také dovedl vést snižec pozounu nohou a na hlavě měl půllitr s pivem a nevytil ho.

Na Dobříši je kapela Swing MUDr. Antonína Nedvídka. To je zubař, nosí brýle a často jsme spolu v minulosti hrávali v Příbrami. Nyní vede swingový orchestr Dobříš. Jednou jsem přišel na kšeft a bubeník nepřišel. Tak povídám: „Tondo, co budeme dělat?“ A on: „Přitlačíme a budeme hrát dva“. Nemohli jsme si dovolit tu akci neodehrát a bubeníka by jsme stejně nesehnali. On si to spletl o den. Potom, časem, už nám to ani nepřišlo, hrát ve dvou.

Také jsem byl s rožmitálskou školní dechovkou v Řecku. Pluli jsme samozřejmě na lodi a na horní palubě, kde jsou židle a stoly, tam seděla dechovka a hrála. No a jak se loď nakláněla, tak jsem lítal před kapelou „jako nudle v bandě“. Tak mě muzikanti přivázali řemenem ke stěžni. Z jedné strany mi podávali Uzo a z druhé strany Metaxu. Když mě odpoutali, tak jsem nebyl schopen kroku.

A který to byl rok?

To byl rok 1996.

Také jsme hráli v příbramském divadle asi 60 repríz Strakonického dudáka. Na dudy tam hrál Vojtěch Hrubý. To je profesionální muzikant a myslím dokonce ředitel hořovické ZUŠ. Tehdy pod ním praskla židle a on na zemi pořád hrál! Tenkrát jsme hráli dvě školní představení jenom ve třech. Houslista Zdeněk Labský, Vojtěch Hrubý a já. Tak jsem hrál něco na basu, něco na piano a něco na bicí. To jsme museli odehrát. To byla dvě vyprodaná představení pro školy.

Je to asi tak 15, 16 let a tenkrát si mě sjednali, abych šel vypomoci v Praze na parník. Jednou jsem tam taky přijel a on tam byl jen harmonikář. A co teď? Tak jsme hráli jen ve dvou, on harmoniku a já baskytaru. Když jsme připluli k další zastávce, tak se nám tam nalodilo asi 30 Němců. Tolik peněz, kolik jsem si vydělal s těmi Němci, jsem neviděl ani za tři akce.

Hrával jsem také na baskytaru několik let v orchestru Metronom, kde jsme často zažívali mnohahodinové štace. Když jsme hráli ve Višňové, tak jsem během jedné písničky usnul a normálně nahlas chrápal. Kapelník B. Kožíšek se potom divil, jak je možné při spánku správně hrát svůj part a dokonce správně ukončit s kapelou poslední dobu skladby!!!

Po jedné hře v Chrástu u Tochovic mě muzikanti zavezli, už k ránu, domů před dům. Prohlásil jsem: „Nepůjde-li hned celá kapela na štamprle, končím!“ Položil jsem nástroj pod kola automobilu a v té chvíli kdovíjak auto popojelo. Scházelo cca 10 cm a přišel bych o svůj nástroj.

Další moje muzikantské kroky vedly v roce 1984 do kapely Maraton. Společně se mnou v kapele hráli: Jan Cína - kytara, zpěv, Jirka Gutwirth – klávesy a František Markovič – bicí. Hrávali jsme porůznu: ve vinárně příbramského KD, ve vinárně Šachta, nebo také v Rožmitále Na Zámecké.

No a v roce 2000 na Silvestra mě povolali na urychlený záskok (na dvě hodiny) do vinárny v KD Příbram. Vůbec jsem nevěděl s kým budu hrát a nikdy jsme spolu také nehráli: Čihák, Pešta, Hrubý a já. Dopadlo to tak, že nás ráno v pět hodin nechtěli pustit domů.

Vy jste se ale dostal i k obchodnictví.

Přišel jsem ze školy a musel počkat, než narukuji a něco jsem dělat musel. Moje manželka byla zaměstnána v knihkupectví v Příbrami – tak jsem se tam na pár měsíců schoval.

A bavilo Vás to?

Dostal jsem se k literatuře a dozvěděl jsem se hodně nového. Doma jsem tolik knih samozřejmě neměl.

Z vojny jsem se do knihkupectví ještě na nějaký čas vrátil. Po škole jsem obdržel umístěnku do České Lípy – za 960 Kčs měsíčně. Tenkrát to byly trochu peníze, ale nic moc. Přičtete si dojíždění, ubytování, bylo to daleko... V knihkupectví jsem měl slušný plat. Ale u Jednoty měli kapelu a tak mě pořád přetahovali, až mě přetáhli – i na tu muziku. Když mě pak nabídli místo tady v Rožmitále, tak jsem nemeškal a hned jsem se přihlásil.

Na koho z profesorů rád vzpomínáte?

Na mého profesora Tesaříka, Fügera, Dolinského, Modra, dr. Vachulku – to byl vynikající člověk, profesora Libicha – všichni byli muzikantská esa. Všichni jmenovaní už nám zemřeli.

Takový byl i profesor Dušek, který nás učil harmonizaci lidových písní. My jsme mu dělali to nejhorší, co jsme mohli. Já strašně nerad píšu, ale tenkrát se mu to, co jsem napsal – harmonizaci jedné lidové písně – tak zalíbilo, že to chodil ukazovat i svým kolegům.

A potom?

Potom jsem se tady oženil, mám tři děti, sedm vnoučat a jedno pravnouče.

Kdo z Vašich dětí a vnoučat jde ve Vašich stopách?

Oni jsou nadaní všichni, ale nechtějí to dělat. Nechtějí, protože je to nádeničina. To je v noci práce a ještě ráno do práce – žádněj med.

Dcera vystupovala jako houslistka, a dobře. To byl ještě živ můj tatínek, který ji učil. Já byl ve světě, byl jsem doma všelijak, tak se jí věnoval

dědeček. Prostřední syn, ten doma hraje na všechno možný. Amatérsky, pochopitelně. Když mě ale vidí, tak to zavře a jde pryč...

Proč?

Nevím. A mladší syn? Ten hrál na bicí. Oba se oženili a teď už je to na mladejch. A ty jsou dobrý. Hlavně kluci – Tomáš a Dominik. Děvčata – Hanka a Karolína, ta také hraje dobře.

Z dětí, které jste učil jsou teď jistě rodiče. Mají své děti a ty už u Vás také hrají?

Docela pravidelně je na našich žákovských koncertech vidět tento úkaz – na jevišti hraje děťátko a v hledišti sedí maminka, naše bývalá žačka. To přeci kantora potěší.

V čem vidíte příčiny zájmu o vaši školu?

Asi ta dechovka, dechovka zřejmě táhne. Mažoretky také – děvčata se s kapelou podívali a podívají i do světa.

V současné době (asi rok) ale na naší škole funguje také swingový orchestr, složený jak z našich pedagogů, tak i z mladších muzikantů. Ti mladší muzikanti pochází především z březnické ZUŠ a ostatní jsou od nás. Toto těleso které původně působilo pod ZUŠ v Březnici, přešlo i se svým dirigentem pod naší ZUŠ v Rožmitále pod Třemšínem. Orchestr vede náš učitel, vynikající pozounista Tomáš Bláha. Kapela již hrála při různých společenských událostech, stejně jako např. s Příbramským Bigbandem.

Rodiče si uvědomují, že když mají dítě na ulici, je to škoda. Má-li vlohy, tak mají o dítě postaráno. Mají jistotu, že je dítě pod určitým dohledem a přitom se něco naučí. Vždyť nemusí být virtuóz, ale jde o to, že se z dítěte stane muzikant, kterého hudba provází někdy i celý život. A to je hezké.

Jak jste na tom s klasikou?

My jsme chodívali na špacíry na Vysokou. Už v Praze na škole byly dvě kliky – jedna fandila Dvořákovi a ta druhá zase Janáčkově. Mně byl Antonín Dvořák vždycky bližší, i když Bedřich Smetana je vynikající... Ale mně připadalo, že ten Dvořák je národnější. Třeba takové Legendy, Slovanské tance. Asi proto, že v symfonických orchestrech v Praze jsem hrával Slovanské tance. To ve vás zůstane tak, jako si třeba někdo zvykne na Beatles. Mně prostě zůstal Dvořák...

A Leoš Janáček?

No, to je paráda! Ten musel prorazit do světa. Všichni jsou skvělí, i když třeba Suk se – ke škodě věci – málo hraje.

A co Jakub Jan Ryba?

To je něco jiného. Ten má úplně jiný styl. Je to velikán – ne proto, že napsal mši Hej, mistře! Zkomponoval třeba klavírní kvintet, a to je muzika, při které si odpočinete! To byl jeho styl – jasný, zřetelný všem posluchačům. Ryba je prostě srozumitelný, proto ho mají lidi rádi.

Co hrajete rád?

Čtvrtý Slovanský tanec – z klasiky. Z dechovky? Asi pohádka z Podyjí od Františka Maňase, všechny kmochovky. A potom skladbu, která se jmenuje Žaluzie, tango, to je písnička, která mě provází od školy.

Co pro Vás bylo v životě nejdůležitější?

Rodina, pochopitelně. A pak ta muzika.

Na závěr uvádím seznam muzikantů, se kterými jsem přes těch padesát let hrál. Ti, na které jsem zapomněl, ať mi prominou!

Klavír, harmonika:

Slepička Josef

Vlgounová Marie

Ing. Odstrčil Karel

Hrubý Jiří – tlak

MUDr. Nedvídek Antonín

Labský Zdeněk

Klucky /Šlemr/ Arnošt

prof. Karel Jan

Štěrbá Josef

Slepička Jaroslav

dr. Gutwirt Jiří

dr. Příbyl Miroslav

Fous Zdeněk

Machuta Pavel

Lalák Ferdinand

Ptáček Richard

Vávra Jaroslav

Kropáč Václav

Achač Josef

Ing. Knopf Emil

Mestl Josef

Voříšek Jiří

Dirigenti, kapelníci:

Korejs Prokop

Záruba Jaroslav st.

Havelka Václav

Záruba Josef

prof. Karel Jan

dr. Dražan Václav

dr. Vepřek Vladimír

Honzík Vladimír

Hájek Karel

Havel Jan

Doležal Oldřich st.

Klíma Stanislav

Kacovský Antonín

Kožíšek Bohumil

Fous Zdeněk

Hlinovský Stanislav

Procházka Jiří

Bubeníci:

Votava Tomáš

Vaněrka Václav

Legorský Jan

Haitinger Antonín

Soběslavský Emanuel

Hodrmant Jaroslav

Herold Čenda

Majer Václav

Toula Karel st.

Doležal Oldřich ml.

Valenta Miroslav

Kraus Arnošt

Hrubý Jiří /Čertík/

Hořejší Karel

Klíma Stanislav

Ptáček Oldřich

Podruh Jindřich

Svoboda Václav

Klarinet, saxofon:

Nosek František

Pitelka Josef

Honzík Vladimír

Havel Karel

Babáček Bohumil

Babáček Václav

Bolina Jiří

Hlinovský Stanislav

Jílek Antonín

Muláček Ladislav st.

Doležal Miroslav

Vávra Václav

Falc Václav

Ptáček Miroslav

Coufal Alexandr

Smrčka Jiří

Uzel Josef

Soukup Václav

Drátovník František

Martinkovič František

Karas Alexandr

Kyselo Václav

Pešta Mikoláš

Hložek Jiří

Růžička František

Waigert Stanislav

Klát Jan

Topinka Miroslav

Hadač Václav

Bužek Jindřich

Spilka František

Aksamit Stanislav

Šťastný Pavel

Plášil Jan

Plechy:

Margold Antonín

Kožíšek Bohumil

Slepička Josef

Záruba Jaroslav st.

Záruba Jaroslav ml.

Záruba Josef

Záruba Jindřich

Havel Karel st.

Roušal Bedřich

Hájek Karel

Hadač Alois

Zpěváci:

Brynda Josef

Bryndová Vlasta

Bryndová /Kamenická/ Dagmar

Bryndová /Melicharová/ Dana

Uzlová Eva

Kalčicová

Kodetová /Havlová/ Helena

Valtová /Nosková/ Věra

dr. Bučil Jiří

Kožíšek František

Šmucler Karel

Luksík Ladislav

Ročňáková Alena

Hora Jan

Hora Jiří

Machuta Zdeněk

Kytara:

Plecitý Václav

Šrain Jiří

Cína Jan

Eliáš Pavel

Ročňák Pavel

Hrabák Václav

Vild Karel

Kott Jindřich

Housle:

Macháček /Řitka/

Bouma Jaroslav

Šuchman Karel st.

Melichar František

Hlinovský Stanislav

Pěkný František

Matějka Karel

Šindelář Milan

Aksamitová Jiřina

Honzík Josef

Čihák Karel

Makovec Václav

Horák Jiří

Žid Josef

Mnoho let hrálo nedostižné – nepřekonatelné klarinetové duo:

Nosek František

Pitelka Josef

O hudebním a rodinném životě

Karla Šuchmana

Uspořádal: Jindřich Hásek, Michal Filina, Karel Šuchman

Grafická úprava: Ondřej Černoch, DiS. a Ing. Karel Škvor

Vydal: Spolek Prokop Příbram

Vytištěno: únor 2008

Náklad: 50 výtisků

Spolek Prokop Příbram

Areál dolu Marie

Nádvoří Msgre. Korejse 155

Příbram VI – Březové Hory 261 01

Tel./fax. 318 620 253